

„Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i naveky“

(Žd 13:8)

OBEŽNÍK

december 1994

Čo najsrdečnejšie vás všetkých zdravím v drahom mene nášho milovaného Pána a Spasiteľa Ježiša Krista Slovom z Izaiáša 40:8b: „... *ale Slovo nášho Boha stojí na veky*“.

Štyridsiatou kapitolou nás prorok Izaiáš uvádza do Nového zákona. Ohlasuje v nej i službu Jána Krstiteľa, ktorý mal pripraviť cestu Pánovi a urovnať na pustine hradskú nášmu Bohu. Stručne je tu opísaný náš Vykupiteľ. Vieme, kto On je. Vieme, v koho veríme. Hlas zvolal k prorokovi: „Volaj!“ Spýtal sa: „Čo mám volať – kázať?“ Ako Bohom poverený nemohol jednoducho zvestovať len tak čokoľvek.

Odpoveď znela: „*Každé telo je tráva a každý jeho pôvab ako poľný kvet: tráva uschla, kvet uvädol, lebo Duch Hospodinov ho ovanul. Áno, ľud je skutočne trávou.*“ Tu On ľuďstvu ukazuje jeho pominuteľnosť. Všetci, ktorí sa do tohoto života narodí, rozkvitnú ako kvet. Po detstve nasleduje kvet mladosti; raz v živote dych Pánov človeka ovanie a nakoniec to dospeje až k tomu, že kvet zvädne a odpadne a s bázňou zaznejú posledné slová: „... *pretože si prach a do prachu sa navrátiš.*“

Avšak potom prichádza prorok k vrcholu svojho kázania a volá: „... *ale Slovo nášho Boha stojí na veky!*“ V tom je zakotvená viera skutočných veriacich. Oni do seba prijali Boží obsah Jeho Slova, a tak prijali podiel na Božej prirodzenosti a večnom živote. Apoštol Peter sa na toto Slovo z Izaiáša 40 odvolal, keď hovoril o tom, že znovuzrodenie sa deje z neporušiteľného semena, totiž skrze živé a naveky zostávajúce Božie Slovo. Cituje zmienený Izaiášov text až k výroku: „... *ale Slovo Pánovo zostáva na veky*“ a pripája sa k nemu s tvrdením: „*A to je to Slovo, ktoré sa vám zvestovalo.*“ (1Pt 1:23-25). [podľa nem. prekl. Mengeho: „... *ktoré je vám zvestované ako evanjelium.*“] To je apoštolско-prorocké zvestovanie evanjelia Ježiša Krista, pričom sa v ňom Starý i Nový zákon vždy zhoduje.

Z osobnej skúsenosti...

Toto som počas všetkých rokov zvestovania Slova prežil aj ja. Obzvlášť pri písaní knihy „Zjavenie – kniha so 7 pečatami?“ som smel opakovane zažiť, ako Svätý Duch v rôznych kapitolách poukazoval na

súvislosti, ktoré mi dovtedy neboli tak zrejmé. Som si vedomý toho, s akými myšlienkami sa budú mnohí pri čítaní zmienenej knihy namáhať. Opakujú to známe: „Slovo prichádza k prorokovi“ – čo predsa i súhlasí – a vyvodzujú z toho, že nikto okrem proroka nemá prístup ku Slovu Božiemu. Tu sa však musíme pýtať, ako prišlo Slovo k prorokom. Neprišlo už rozdelené ani zaradené, ale v úhrne ako celok. Proroci videli v jednom a tom istom videní rôzne udalosti, napríklad prvý i druhý príchod Krista, a spísali ich sčasti dokonca do rovnakého verša. Tak to nachádzame v celom prorockom Slove.

Až učitelia a apoštoli v Novom zákone to mohli vo svetle naplnenia a uskutočnenia správne rozdeliť. Ak by služobník Boží, aj keby to bol ten najväčší prorok, bol poverený, aby urobil všetko sám, potom by bol býval Boh tých päť služieb postavil do cirkvi celkom zbytočne. Pavol nepovedal o sebe ani na jedinom mieste, že je prorokom, a predsa mal prorocký náhľad až do konečnej doby a ešte ďalej.

K Rimanom písal: „*Pavol, sluha Ježiša Krista, povolaný apoštol, oddelený k evanjeliu nášho Boha*“ (Rm 1:1). V druhej epištole Timoteovi spomína to, že bol ustanovený za kazateľa, apoštola a učiteľa (2Tm 1:11). Bolo mu to dané, aby Slovo, ktoré prijali proroci v Starom zákone, nechal vplynúť do evanjelia Ježiša Krista v Novom zákone, ako to robili aj ostatní apoštolovia. Ani Peter o sebe nikdy nepovedal, že by bol prorokom, zdôraznil však opakovane význam prorockého Slova, napríklad keď napísal: „*A máme pevnejšie Slovo prorocké...*“ (2Pt 1:19).

V prvotnej cirkvi môžeme veľmi jednoducho sledovať rôzne služby. V zbere v Antiochii pôsobili **proroci a učitelia**, ktorých mená sú uvedené v Skutkoch 13:1. Aj apoštolovia Júdas a Sílas boli proroci (Sk 15:32). I Agabus bol prorokom (Sk 21:10). Náš Pán sám oznámil vyslanie prorokov a učiteľov: „*Posielam vám prorokov a múdrych a učeních v zákone...*“ (Mt 23:34) V Ef. 3 zdôrazňuje Pavol známosť v tajomstve Kristovom, „*ktoré za iných pokolení nebolo oznámené ľudským synom, ako je teraz zjavené Duchom jeho svätým apoštolom a prorokom*“ (v. 4-5).

K úplnému predstaveniu celej rady Božej nenáleží len služba výnimočného proroka, ale je potrebná aj služba apoštolov a učiteľov; pomyslíme len na hlboko siahajúce učiteľské pasáže apoštola v epištolách k Rimanom a Židom, vlastne vo všetkom, čo písal ako učiteľ Biblie. Dokonca Peter pripustil, že v jeho epištolách je mnohé ťažko pochopiteľné (2Pt 3). Dával veriacim nielen samotné mlieko evanjelia, ale aj silný pokrm Božieho Slova.

Brat Branham bol predovšetkým **prorok a evanjelista**. Bol vidiacim, ako je to hovorené o prorokoch Starého zákona (1Sam 9:9). Videl udalosti vo videniach, dostal inšpiráciu Ducha svätého, aby pochopil zmysel toho, čo videl, a potom to zjavenie vyjadril. Jeho neomylná prorocká služba bola počas takmer 20 rokov pôsobivo dokazovaná. Zaznamenané kázania sú toho priamym svedectvom. Tiež jeho evanjelizačná služba podľa apoštolského vzoru bola Bohom mimoriadnym spôsobom potvrdená.

Keď však chcel prijať pozvanie do Švajčiarska, kde mal mať pôvodne päť a nakoniec jedno zhromaždenie, povedal mu Pán vo videní: „Necestuj za oceán kvôli zhromaždeniu v Zürichu, ale odíď do Jeffersonville a uskladni pokrm.“ Toto prežitie spomína vo viacerých kázaniach z roku 1962. V tej dobe hovoril Pán i ku mne: „Uskladni pokrm!“ Moje svedectvo je tiež vo svete od začiatku známe. Nevymyslel som si ho niekedy dodatočne, bolo zverejnené už v marci 1963 v nemeckom vydaní časopisu „**Voice of Healing**“. Len keď sa zamyslíme nad myšlienkou uskladnenia pokrmu, uvedomíme si, čo znamená aj jeho rozdávanie.

Ak niekto vkročí do skladu, v ktorom sú uskladnené potraviny, potom nevidí pripravené pokrmy ani bohato prestretý stôl, ale iba plné regály. Ľudu Božiemu sa tiež nepredkladá vrece múky, debna zemiakov ani džbán oleja, ale na stôl je podávaný pripravený pokrm, jedlo, ktorým sa praví veriaci bohato posilňujú v dome Božom.

Ešte dnes mi znejú v ušiach slová brata Branhama z 3. decembra 1962: „Počkaj s rozdávaním pokrmu, **pokiaľ nedostaneš zvyšok pokrmu...**“ Pán poveril brata Branhama, aby pokrm uskladnil tam, kde kázal. Mňa poveril uskladniť ten istý pokrm tu, lebo tak sa mu zaľúbilo, aby bol pokrm zjaveného Božieho Slova odtiaľto rozdávaný v rôznych jazykoch do celého sveta. Presne sedem rokov (1958 – 1965) som dostával všetky kázania, ktoré brat Branham kázal v USA. Tri roky pred svojím odchodom domov mi povedal: „**Pokrm, ktorý máš uskladniť, je to zaslúbené a zjavené Slovo pre tento čas a je na zvukových páskach.**“ Tak to Boh nariadil, kto to môže poprieť po tom, ako sa to potvrdilo? Prišiel čas a toto božské poslanstvo, zaslúbené a zjavené Slovo, je v čistote zvestované a rozširované po celej zemi v súčasnosti už takmer 30 rokov.

Je pravda, že cez prorockú službu oznámil Boh celé Slovo a všetky skryté tajomstvá od 1. Mojžišovej až po Zjavenie. Rovnako tak je pravdou, že Pán sám zaslúbil, že ustanoví verného služobníka nad „Svojou

čeladou“, aby jej dával tento pokrm správnym spôsobom v pravý čas. Pretože bola zjavená skutočne celá rada Božia, povedal Pán: „*Amen vám hovorím, že ho ustanoví nad celým svojím majetkom.*“ (Mt 24:45-47) Vyplatí sa prečítať si Slovo, ktoré vyšlo z úst Pána, a premýšľať o ňom. On vo Svojej vševedúcnosti všetko dopredu vedel, a preto mohol plánovať a rozhodnúť o tom, čo sa má stať. Po dôležitom texte v kapitole 24 nasleduje v kapitole 25 príchod Ženícha, pričom príprava múdrych panien na tento slávny deň má teraz ten najväčší význam. Teraz potrebujeme čerstvú duchovnú mannu, pre tento čas zaslúbené a zjavené Slovo pre **Nevestu, aby sa sama stala Nevestou Slova.**

Skutočne sa stalo...

Po pohrebe brata Branhama, ešte večer toho istého dňa, prehovoril znenazdania Duch Boží viackrát počuteľne v mojom srdci: „Teraz nastal tvoj čas, aby si rozdával pokrm.“ Nasledujúci deň som požiadal viacerých amerických bratov o rozhovor a trval na tom, aby kázania, ktoré dovtedy boli len na zvukových páskach, boli od tejto doby vydávané ako brožúry, aby tak slúžili ako predlohy pre preklad. Tak začalo toto dielo, vlastne sa v ňom bez prerušenia pokračovalo. V tejto súvislosti stojí sa povšimnutie, že brat Branham nikdy nepovedal, že by sa rozdávanie pokrmu malo uskutočňovať z Jeffersonville alebo Tusconu. Brat Pearry Green mi pred rokmi v mojom dome povedal: „Brat Frank, ty môžeš ukázať na deň, v ktorom ťa Pán povolal: ja to nemôžem a ani žiadny iný brat.“ Potom si začal utierať slzy a objal ma.

Vtedy som si ešte nevedomoval význam slova z Ámosa 8:11, že Boh pošle na zem hlad po počutí Slova, a ani význam spomenutého Slova z Matúša 24. V tej dobe som nemal ešte ani potuchy o význame podobenstva, že Jozef musel toľko trpieť zo strany svojich bratov a potom v čase hladu mohol zachovať pri živote tých, ktorí ho zradili, zavrhlí, zapreli a predali. Podľa najlepšieho vedomia a svedomia som vykonal dvojnásobné poverenie, ktoré mi bolo dané: po prvé zvestovať Slovo Božie a po druhé rozdávať pokrm.

Súbežne s celosvetovým zvestovaním Slova som sa staral o to, aby kázania brata Branhama boli zverejňované v mnohých jazykoch. Základom môjho zvestovania bolo a je jedine Slovo Božie, Biblia, tak v kázaniach, ako aj vo všetkých mojich publikáciách. Taktiež všetky kázania brata Branhama som ponechal tak, ako sú, bez toho, aby som vytrhával určité výroky zo súvislosti a robil z nich učenie. Vo všetkých tých rokoch som jasne **rozlišoval medzi** neomylnou prorockou

službou ako „znamením Mesiáša“ a tým, čo to znamená, ak brat Branham, rovnako ako Pavol, povedal niečo sám od seba. Apoštol píše napríklad: „A ženatým, potažne vydatým prikazujem nie ja, ale Pán...“ a potom pokračuje: „A ostatným hovorím ja, nie Pán...“ (1Kor 7:10-12).

V 14. kapitole cítime, ako apoštol kladie celú božskú váhu na svoje inšpirované výroky. Sú tu vyzývaní dokonca proroci a tí s darmi Ducha, „**nech pozná, čo vám píšem, že sú to prikázania Pána...**“ (v. 37).

V 1. Timoteovi 2:4 dodáva, že Božia vôľa je, aby boli všetci ľudia spasení a prišli k poznaniu pravdy. Pokračuje: „**Chcem teda** (podľa nemeckého prekladu Mengeho: „Moja vôľa je...“), **aby sa muži modlili na každom mieste a pozdvihovali sväté ruky bez hnevu a bez pochybovania...**“ (v. 8) Iste i to, čo Pavol sám od seba nariadil, bolo vo vôli Božej.

Apoštol dosvedčuje v 1. Tim. 1:12: „*A ďakujem tomu, ktorý ma posilnil, Kristu Ježišovi, nášmu Pánovi, že ma povážil za verného a postavil do služby.*“ (podľa nem. prekladu Mengeho: „*aby ma v službe Svojej postavil*“). Pavol nemal len službu, ktorá zodpovedá piatim úradom v Cirkvi, on bol Pánom priamo dosadený do služby spojenej so spásnymi dejinami. Napriek tomu rozlišoval medzi tým, čo mohol povedať na základe Božieho Slova ako TAK HOVORÍ PÁN, a medzi tým, čo povedal ako Boží muž na základe svojho poznania. V súvislosti s kázaním si navždy musíme dobre zapamätať: TAK HOVORÍ PÁN je len to, čo nachádzame v Božom napísanom Slove – Biblii! Služba Pavla mala ten najväčší význam z hľadiska plánu spásy, aj keď tu a tam podľa poznania povedal niečo sám zo seba. To isté sa týka aj zasľúbenej a mimoriadnej služby brata Branhama. Učenia, ktoré boli pre novozákonnú Cirkev v Božom poverení ustanovené na začiatku, v dobe apoštolov, platia až do konca.

Učenie a poznanie

Služba brata Branhama zostáva nedotknutá, pretože je to služba s významom v spásnych dejinách a bola zasľúbená pre konečný čas. Vidíme naplnenie toho, čo mu bolo povedané 11. 6. 1933, že **táto zvešť čerstvého zjaveného Slova predíde druhému príchodu Krista**. Ale tak ako rozlišujeme medzi učeníami a poznaním v prípade Pavla, tak to musíme robiť aj u brata Branhama. Pokiaľ ide o poznanie, hovorí apoštol: „*Lebo z čiastky poznáme a z čiastky prorokujeme...*“ (1Kor

13:9). [Podľa nem. prekladu Mengeho: „*Lebo naše poznanie i náš pro-rocký dar reči je čiastkové, kusé dielo.*“] Pevne stanovené základné učenia o božstve, krste, večeri Pánovej, vzkriesení, vytrhnutí atď. nie sú žiadnym čiastkovým, či kusým dielom, sú to základné, fundamentálne učenia Cirkvi. Keď apoštol hovorí o jedle a o pití, o zachovávaní určitých dní a podobne, tak používa pojem „*poznanie*“ a píše: „*Kto si namýšľa, že má poznanie, ešte nič nepoznal, tak ako by mal poznať.*“ (1Kor 8:2). Samozrejme, že poznanie môže byť aj u najväčších Božích mužov rozdielne, pretože je len „*z čiastky*“. Avšak učenia musia byť všade a vo všetkých dobách u všetkých rovnaké.

Pokiaľ ide o učenia, tie brat Branham predkladal zreteľne a bez akýchkoľvek zmien. Čo sa týka poznania, povedal o určitých bodoch – ako napríklad o 70 Danielových týždňoch (týždňoch rokov) – rozdielne výroky. Rovnako v súvislosti so Zjavením 10:7, v ktorom je uvedené jednotné číslo, používal takmer vždy množné číslo, možno preto, že v jeho službe ako posledného posla išlo o odhalenie mnohých tajomstiev – od pádu do hriechu až po otvorenie pečatí. Je obrovský rozdiel medzi „*tajomstvom Božím*“, ktorým je predsa Kristus a ktoré prichádza k záveru a dokonaniu, a mnohými tajomstvami Slova a kráľovstva Božieho (Mt 13:10-11), ktoré boli dlho skryté a teraz sú zjavené.

Čo sa týka 70 týždňov (týždňov rokov), i túto tému som vyložil s dobrým svedomím pred Bohom. Niekedy stačí nesprávna myšlienka na začiatku, aby sme došli k chybnému výsledku. Ako môže byť napríklad služba nášho Pána zaradená do prvej časti sedemdesiateho týždňa, keď v skutočnosti začína až asi o dvetisíc rokov neskôr, totiž po vytrhnutí? Pravda je, že Mesiáš mal byť zabitý po 62 týždňoch, ktorým predchádzalo 7 týždňov. Presne tak sa to aj stalo. Tým sa tá časť splnila a začal čas milosti, deň spásy pre národy. Priamo po vzkriesení dal Pán misijný príkaz ísť do celého sveta, kázať evanjelium, učiť všetky národy atď. Kto číta bez zjavenia, prehliadne, že sedemdesiaty týždeň vtedy vôbec nenásledoval, ale môže prísť až teraz, na konci času.

Rímske knieža uzavrie zmluvu na jeden týždeň (Dn 9:27) a v polovici ju zruší, tak to stojí napísané. Je teda jednoducho úplne nemožné pripojiť prvú polovicu tohto týždňa k tým 69 týždňom. Ak Biblia hovorí, že **antikrist** uzavrie zmluvu na jeden týždeň, tak to musí tak byť. A ak je ďalej v Písme napísané, že táto zmluva bude v polovici (teda po tri a pol roku) zrušená, potom to nemôže byť inak. To je TAK HOVORÍ PÁN vo Svojom svätom Slove. Kto by sa odvážil učiť to, čo je

v protiklade? Možno je potrebná Bohom ustanovená učiteľská služba, aby všetko, čo ešte zostalo otvorené, bolo správne zaradené.

Správne posúdenie

To, čo potrebujeme za každých okolností, je správne duchovné posúdenie. To, čo brat Branham povedal napríklad o roku 1977, ktorý niektorí tzv. komentátori označovali už dlho dopredu ohlasovali ako „mimoriadny rok jasania“, by samé o sebe nebolo bývalo také tragické, keby z toho bratia ako Peary Green, Joseph Coleman a mnohí iní neurobili učenie a doslova nekázali „rok 1977“. To isté sa týka aj všetkých ďalších sporných bodov, z ktorých vznikli zvláštne učenia. Mám ešte kazety s výrokmi týchto bratov a modrú brožúru s nadpisom „Po roku 1977“. Na jednej nahrávke kazateľ Coleman z plných pľúc kričal: „Nič na to nedbám, či pred alebo v roku 1977, ja pôjdem nahor!“ Ak doteraz nezomrel, býva ešte stále v okolí New Yorku. Kazateľ Green ma tým najhorším spôsobom karhal, pretože som odmietol akceptovať učenie, že rok 1977 bude ten posledný. Z milosti Božej som zostal stáť na Slove, že nikto nepozná čas ani hodinu. Obvinil ma, že som sa postavil nad proroka, a tvrdil s plnou vážnosťou: „Predpoveď proroka sa rovná pro-roctvu.“ Pretože som odmietol všetky jeho nebiblické argumenty, odišiel odo mňa spolu zo svojou ženou a tromi dcérami bez toho, aby sa rozlúčil. Takéto škodlivé učenia vznikli, pretože nepovolani zneužili rôzne citáty. A ani jeden z bratov, ktorí zišli zo správnej cesty, dodnes neurobil žiadnu opravu. Duch klamu ich drží v bláznovstve bez toho, aby si to uvedomovali.

V máji 1976, práve keď som šiel okolo Božieho domu, som počul Pána, prehovoriť počuteľným hlasom: „**Môj služobník, odober sa na vedľajší pozemok, zasväť Mi ho a stavaj na ňom, lebo budú prichádzať ľudia z celého sveta...**“ Ako vždy, keď Pán prehovoril, zostal som prekvapene stáť na mieste. Už sa stmievalo, otočil som sa a odobral sa malou bráňkou, ktorá vedie na parkovisko nákupného centra, na vedľajší pozemok, pokľakol som v kroví a posvätil som ho Pánu. Od roku 1977/78 stoja na Jemu posvätenom pozemku dve misijné budovy. Neustále prichádzajú ľudia z celého sveta – v jednom zhromaždení boli ľudia z 36 krajín – a odtiaľto sa staráme o Boží ľud skoro zo všetkých krajín sveta. Nikdy som nemohol veriť tomu, že by rokom 1977 malo všetko skončiť, a po tom, ako mi Pán z neba koncom mája 1976 dal takýto príkaz, už vôbec nie. Ešte stále platia slová, že máme pracovať, dokiaľ Pán nepríde, a nikto nedokáže stanoviť čas Jeho návratu.

Isté výroky brat Branham povedal, aby mohli zablúdiť všetci, ktorí sa nedržia písaného Slova. Na základe citátov fantazirujú úplne bez biblickej základy a ani si nedajú námahu skúmať vec v Písme. Avšak len tak mohla byť zjavená sejba odporu. Vo kázaní „Sejba odporu“ poukázal brat Branham na bratov, ktorí sa **dostanú pod falošnú inšpiráciu**, pričom sa pri predkladaní svojich téz považujú za duchovných, či zbožných: „Povstalo všetko možné, museli sme mať to a ono a založiť opäť novú skupinu. Vystúpil niekto, kto povedal: „On príde na bielom oblaku“. Iný tvrdil: „On príde na bielom koni.“ A už vznikli dve rôzne skupiny. Čo je to? Odpor bol zasiaty.“ Tak dnes nepriateľ tým najnábožnejším spôsobom rozsieva svoju vlastnú sejbu odporu. Tak vznikli uprostred zvesti rôzne skupiny, totiž tým, že z citátov vytvorili mimoriadne učenia. Bibliu odkladajú bokom, výroky, ktoré sa im hodia do konceptu sú vytrhávané zo súvislosti a vznikajú zvláštne učenia predstavované ako mimoriadne svätá vec. Takíto kazatelia potom služobníka Slova nepustia za kazateľnicu.

Jedna skupina napríklad učí, že sedem hromov je už zjavených; druhá, že budú zjavené bezprostredne pred návratom Krista. Žiadna z nich nechce mať s tou druhou nič spoločné, označujú sa navzájom ako prevrátené a nevedia, že obidve sú semenom odporu, pretože stoja mimo Slova Božieho, pretože Božou sejbou je vždy Božie Slovo. Muži tohoto druhu, ktorí vystupujú so zvláštnymi zjaveniami, sú sami v rozpultenosti a zasievajú do druhých, ktorí ich počúvajú, tú istú sejbu odporu. Nechceme sa tu však bližšie zaoberať všetkými nebiblickými učzeniami, ktoré sú v obehu v rôznych táboroch v rámci posolstva, aby sme sami seba pre ľuďmi nezosmiešňovali.

Klasické poznávacie znamenie všetkých týchto ľudí, ktorí opustili biblický základ, je stále to isté: hľadia späť a hovoria o tom, čo Boh konal v minulosti – samozrejme len skrze proroka – a čo bude konať v budúcnosti, ale prechádzajú s pohrdaním okolo toho, čo On koná v súčasnosti. Nesú všetky vlastnosti učených Písma, ktorí sa odvolávali **na prorokov a dokonca sa posadili na stolicu Mojžišovu**, napriek tomu boli nazvaní slepými vodcami slepých. Oni sa, ako sejba odporu, odlúčili od tela Kristovho, ktoré zostáva v Slove. Brat Branham v uvedenom kázaní povedal: „Neustále sa poukazuje na to, čo Boh konal a čo bude konať. Ale to, čo On práve koná, si nevšímajú. Tak sa vnášajú dovnútra rozpory.“ Len o niekoľko riadkov ďalej volá tento muž poslaný od Boha: „Boh nám daj mužov, ktorí nie sú zviazaní s ničím iným len s Bohom a Jeho Slovom. Mužov, ktorí o tom hovo-

ria pravdu. Presne to potrebujeme. Čo sme urobili? Zasiali rozpor. Siali sme vietor, teraz žneme búrku.“

Počas týchto takmer tridsiatich rokov sa prehnalo krajinami mnoho vetrov učenia. Prosté duše boli zavedené do bludu, pretože boli vedené k zvláštnej úcte voči prorokovi, o ktorom sa im kázalo, avšak bázeň pred Bohom a Jeho Slovom zostala úplne bez povšimnutia. Ale skutočne vyvolení nemôžu byť zvedení. Oni vedia, že prvé zvedenie prišlo v záhrade Eden od toho zlého tým, že Slovo Pána nesprávne vložil a nezopakoval ho presne tak, ako vyšlo z úst Všemohúceho. Posledné zvedenie sa **udeje rovnakým spôsobom** teraz v poslednom prebudení. Pavol píše: „*Ja dôverujem vo vás v Pánovi, že nebudete nič iné myslieť. Ale ten, kto vás nepokojí (vedie do bláznovstva, podľa nem. prekladu), poniesie odsudok, nech je on ktokoľvek.*“ (Gal 5:10) Pre zvedených ešte nádej existuje, ale pre tých, ktorí do bludu uvádzajú nie: „*Moji bratia, keby niekto medzi vami zabľúdil od pravdy, a keby ho niekto obrátil, nech vie, že ten, kto obrátil hriešnika (priestupníka Slova) od jeho bludnej cesty, zachránil jeho dušu od smrti a prikryje množstvo hriechov.*“ (Jk 5:19-20)

Ľudia zavedení do bludu, sa cítia oslobodení, majú dojem, že sú slobodní, pretože nepatria do Cirkvi ani k nejakému obecenstvu a môžu si robiť, čo chcú. Necítia sa byť viazaní tým, čo im osobne hovorí Písmo ani tým, čo svedčí prorok.

Sejbu odporu máme v Svätom Písme jasne opísanú. Sú to ľudia, ktorí chodia po ceste Kainovej. To znamená, že sú naplnení nenávisťou, nosia v sebe závisť a žiarlivosť. V Božích očiach sú to vrahovia bratov. Nemajú v praxi vyžívanú skutočnú bratskú lásku – milujú slovami a zabíjajú skutkom. Ako písal apoštol Ján, milujú spôsobom Kainovým, ktorý bol od zlého a zabil svojho brata. Kážu a hovoria o dokonalej láske, praktizujú ale dokonalú nenávisť, nastoľujú staré nepriateľstvo, a tak popierajú úplné zmierenie a odpustenie. Dokonca ich vyznanie hriechov končí tak, že sú obvinení iní. Apoštol Júda ďalej pokračuje a píše, že takí muži sa zaplietli do poblúdenia Balámovho, to znamená, že hľadajú po peniazoch, a ako Kóre povstávajú proti Bohom povereným služobníkom. Všetky tieto znaky sú také zrejmé, že to nemôže zakryť ani to najšikovnejšie maskovanie. Vlastne už tu môže každý sám rozpoznať čím a kým podľa Slova je.

To, čo sa stalo na samom začiatku a potom sa opakovalo v každom prebudení, sa deje aj teraz. Každý sa musí sám skúšať, aby vedel, kde stojí a k akej skupine patrí. Tu neplatí vyznanie vznešenými slova-

mi, tu hovoria skutočnosti, ktoré sú zjavované v praktickom živote. **Ten, kto je z Boha, pozná, čo On konal, má účasť na tom, čo On koná teraz, a bude môcť prežiť to, čo bude ešte konať – až do úplného dokončenia.**

Správny postoj

Všetci vyvolaní Slovom pravdy zostávajú v súlade so Slovom, v ktorom sú posväcovaní (Jn 17:17). Pre Nevestu Slova je navždy uzavretou vecou na nebi i na zemi, že sedem hromov, ako aj všetky ostatné veci, musí zostať presne v tej súvislosti, kam patria, a že zaznejú až vtedy, keď Pán zostúpi ako Anjel Zmluvy, aby sa dal poznať Židom po dokončení služby oboch prorokov v Jeruzaleme, ako je o tom zreteľne čítame v 10. kapitole Zjavenia. Oboznámil som sa s rôznymi výroky brata Branhama na túto tému a rozhodol som sa tu uviesť to, čo povedal v siedmej pečati: „**Ale vidíte, je to skryté tajomstvo. Nikto ho nepozná, ale ... tak ako On povedal, že nikto nebude vedieť o Jeho príchode, tak nebude nikto poznať ani toto tajomstvo siedmich hromov.**“ To, čo hovorilo sedem hromových hlasov, vôbec nesúvisí s Cirkvou-Nevestou, nesmeli to byť napísané, nestalo sa súčasťou prorockého Slova, takže nemôže byť zvestované. To je TAK HOVORÍ PÁN vo Svojom Slove.

Brat Branham bol vo veľkom očakávaní, že uvidí mocné veci, ktoré, ako mu bolo ukázané, sa budú diať v Cirkvi-Neveste. Svoje očakávania spojil so Zjavením 10, na ktoré sa opakovane odvolával, bez toho, aby z toho chcel urobiť nejaké učenie. Kazatelia, ktorí nie sú určení k službe Slova, prekrúcajú Slovo ku svojmu vlastnému ztrateniu. Majú tak možnosť sami pred sebou a pred svojimi poslucháčmi ospravedlniť svoje nebiblické tézy, nemajú však ani jediné biblické miesto, na ktorom by mohli stavať. Nachádzajú sa teda mimo Slova a tým v blude. Brat Branham predsa dosť často hovoril, že Cirkev-Nevesta odchádza už v kapitole 4 nahor a vracia sa až v kapitole 19 po svadobnej hostine. Rovnako poukázal na to, že Pán Nevestu zanechá na svadobnej hostine a Sám zostúpi nadol, aby sa dal poznať Svojim bratom, Židom ako Anjel Zmluvy (pozri kázanie Prvá pečať).

Obžalovávam najmä bratov z USA a Kanady, že učinili svojím zvestovaním zameraným na človeka to, čo už predtým učinili adventisti so svojou „prorokyňou“ Ellen Whiteovou, Svedkovia Jehovovi so svojím „prorokom“ Charlesom T. Russelom, mormóni so svojím „prorokom“ Josephom Smithom a aj iné skupiny v minulosti. Oni kládli

dôraz na neomylnosť človeka, ktorého potrebovali ako vývesný štít, aby sami sebe dodali autoritu, namiesto toho, aby uznali, že neomylnosť prináleža jedine Bohu a Jeho Slovu. Zdanlivo „nadprirodzená“ atmosféra, ktorú sami vytvárajú, je v zhromaždeniach predstavovaná ako prítomnosť Božia. Na základe Bohom danej autority obžalovávam v tejto vážnej a neskorej hodine všetkých samozvaných pastierov a učiteľov a vyzývam ich, aby ľud Boží v mene Pána nechali vyjsť z otroctva a navrátiť sa k Slovu.

Pod pláštikom mnohých rôznych učení označovaných ako „zjavenie siedmich hromov“ je ešte stále páchaná nenapraviteľná škoda. Mnoho sa hovorí o „zjavení“, o „tajomstvách“, o „viere k vytrhnutiu“, ale v skutočnosti ani jeden z nich nemá pravé zjavenie, nepozná pravé tajomstvo a ani viera k vzatiu nie je viditeľná. Ak sa na celú vec pozrieme zblízka, je zrejmé, že diabol ľudí mátie. Zvesť konečného času sa týmto spôsobom diskredituje a nadobúda zlú povesť. Mnoho úprimne hľadajúcich sa pohoršilo, pretože veci, ktoré sa učia, nenachádzajú v Biblii, a preto ich nemôžu prijať a kvôli tomu odmietajú službu brata Branhama ako celok a títo bratia ponesú zodpovednosť za každú dušu, ktorá zišla zo správnej cesty.

Kto číta opis udalosti v Jánovi 12:20-36, zistí, že nadprirodzený hrom je totožný s hlasom Božím, a to v súvislosti so súdom, nie s vytrhnutím. Ježiš povedal: „*Prišla hodina, aby bol oslávený Syn človeka.*“ Hneď potom náš Pán hovoril o sebe ako o pšeničnom zrne, ktoré keď zomrie, padne do zeme a prinesie mnohú úrodu, to znamená nový rozmnožený život vo veriaciach, prichádzajúci skrze vzkriesenie. Potom v zápase Syn človeka povedal: „*Otče, osláv Svoje meno! Vtedy prišiel **hlas** z neba: Aj som oslávil aj zase oslávim. Vtedy zástup, ktorý tam stál a počul to, hovoril, že **zahrmelo**. Iní zase hovorili: Anjel mu čosi hovoril. Ježiš odpovedal a riekol: Nie pre mňa sa stal ten hlas, ale pre vás.*“ (Jn 12:28-30)

Hlas Boží, ktorý zaznel z neba, bol súčasne vnímateľný, počuteľný hrom, a hrom bol hlas Boží. V nadväznosti na to Pán povedal: „*Teraz je súd tohoto sveta; teraz bude knieža tohoto sveta vyvrhnuté.*“ Keď Pán zostúpi ako Anjel Zmluvy a Svoje nohy postaví na zem i more, zaznie sedem hromových hlasov a potom nastane hrozný čas súdu. Trón milosti sa stane trónom súdu. Veľmi poučné sú v tejto súvislosti aj slová z Jóba 36:33 a 37:2-5 a na iných miestach.

Z osobnej skúsenosti môžem dosvedčiť, že existuje rozdiel medzi „hlasom Božím“, ktorý znie s mocným zvukom hromu, a „hlasom Pána“.

„Hlas Pána“ som od pamätného 2. 4. 1962 počul viackrát, napríklad v roku 1972 pred piatou hodinou ráno v Marseille po tom, ako som bol večer predtým oslovený s otázkou o siedmich hromoch. ON mi dvakrát za sebou prikázal: **„Môj služobník, vstaň a čítaj 2. Tim. 4!“** V tomto prežití, pri ktorom som čítal to, čo mi bolo prikázané, spočíval dôraz na vete: **„Káž Slovo!“** Tam mi bolo samým Pánom ukázané a potvrdené, že kázané smie byť len to, čo stojí v napísanom Slove.

V roku 1975 ku mne Pán opäť hovoril dvakrát počas jednej hodiny mocným počuteľným hlasom: „Odriekni cestu do Indie!“ Po prvom príkaze som ešte váhal. Po druhom som to však učinil. Asi 36 hodín pred plánovaným odletom som poslal telegramy zodpovedným bratom a zrušil plánované zhromaždenia, hoci som už mal letenku a všetko bolo zorganizované. Až neskôr som sa dozvedel dôvod: lietadlo, ktorým som mal letieť z Bombaja do Madrasu, začalo priamo po štarte horieť a všetkých 96 cestujúcich zhorelo.

V tom istom roku ku mne Pán hovoril v Edmontone, práve keď som chcel vyjsť z izby a ísť na raňajky: **„Môj služobník, Ja som ťa určil na základe ev. Matúša 24:45-47 k tomu, aby si rozdeľoval pokrm.“** Predchádzajúceho večera sa ma Don Bablitz pýtal na moju službu, pričom povedal, že služba brata Branhama je v Písme potvrdená, a chcel vedieť, ako je to teda s mojou službou, ktorá je rovnako vykonávaná celosvetovo. Mohol som na to iba odpovedať, že dávam ďalej len to, čo som od Pána prijal. Až do toho dňa som vôbec nevedel, čo je na tomto mieste v Písme napísané, a už vôbec nie, že sa to týka mojej služby.

V novembri 1978 vyslovil Pán jedného sobotňajšieho dopoludnia tieto slová: **„Môj služobník, skúmaj Skutky apoštolov, či bol niekedy do služby dosadený muž so svojou ženou“.** Mnoho súrodencov pozná okolnosti, keď jeden manželský pár a celý zbor boli na základe falošného proroctva privedení do veľkej vnútornej núdze.

Na základe týchto prežití môžem s absolútnou istotou povedať, že „hlas Pána“ je mocný a má v sebe rozkazovací tón, niečo definitívne, avšak nie zvuk hromu. Vždy, keď som počul hlas Pána, ktorý prichádza vždy zhora sprava, som si myslel, že sa celý svet zastaví.

„Hlas Boží“ je úplne iný. Počul som ho jediný raz ako ohlušujúci hrom, ktorý zostupoval a stále viac silnel. Stalo sa to počas úsvitu 16. 6. 1979 na dánskom ostrove Fano. Keď bol hrom len niekoľko metrov nado mnou, zaznel priamo z neho hnevливý hlas Boží, pričom každé slovo malo v sebe zvuk ako úder hromu. Veta, ktorá sa skladala presne z deviatich slov, mi prešla celým telom. Pretože hrom a potom hlas hromu prišli zhora sprava, padol som celou váhou v pravom slova zmysle na ľavú stranu. Môžem to skutočne z vlastnej skúsenosti potvrdiť a až do podrobností sa odvolať na to, čo je opísané v Biblii. Služobníci Boží sa nedomnievajú a nešpekulujú, oni majú vo svojom živote a službe rovnaké prežitia, ktoré sú opísané v Svätom Písme.

Služby s biblickým základom

Boží muži v Novom zákone úplne osobne prežili význam písaného Slova. Celé novozákonné obdobie predsa prebieha podľa biblického proroctva. Ján Krstiteľ mohol svoju službu jasne oprieť o zasľúbené Slovo (Jn 1:19-23). Ježiš postavil všetko, čo sa Ho týkalo, na tri piliere Starého zákona: na to, čo bolo napísané v knihách Mojžišových, žalmoch a prorokoch (Lk 24:44-49) a Svojim učeníkom tak otvoril porozumenie pre tie naplnené miesta z Písma, ktoré sa vzťahovali na Neho. Peter postavil nadprirodzené pôsobenie Ducha taktiež na základ prorockého Slova (Sk 2:14-21). Keď sa Boh so zvestovaním spásy obrátil k pohanom, apoštol Pavol sa odvolal na prorocké Slovo z Izaiáša (Sk 13:46-49). V Skutkoch 15:15 potvrdil apoštol Jakub to, čo povedal Peter, slovami: **„A s tým sa zrovnávajú slová prorokov, ako je napísané...“** Nesmieme sa teda diviť, že v Svätom Písme môžeme nájsť aj príslušné služby určené pre náš čas. Prečo by mal Boh meniť spôsob Svojho pôsobenia? On zostáva ten istý, rovnako aj spôsob Jeho konania s Jeho služobníkmi a Jeho ľuďom. Všetci si môžu byť istý tým, že sme nenasledovali vtípne zložené básne a ani rôzne špekulácie, ktoré sú v obehu, ale prostredníctvom Bohom daných služieb sme sa stali súčasťou plánu spásy.

Boh koná všetko podľa Svojho Slova. Vďaka tomu máme možnosť poznať Jeho pôsobenie a potrebujeme sa už len rozhodnúť, či sme pripravení podriaďiť sa Jeho vôli a chodiť po Jeho cestách, alebo či to odmietneme, pretože sa nám to, čo On koná, nehodí. Boh skúša naše srdce i ľadviny, pozná naše myšlienky a postoje a ešte dnes hovorí: *„Lebo Moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami ani Moje cesty nie sú vašimi cestami, hovorí Hospodin. Lebo o koľko vyššie sú nebesia než*

zem, o toľko sú vyššie Moje cesty než vaše cesty a Moje myšlienky než vaše myšlienky. Lebo ako prší dážď a padá sneh z neba a viacej sa ta nenavraca, ale napája zem a činí ju plodnou a úrodnou, takže vydáva semeno sejúcemu, a chlieb jediacemu, tak bude Moje Slovo, ktoré vyjde z Mojich úst; nenavrátí sa ku mne prázdne, ale vykoná to, čo sa mi ľúbi, a podarí sa mu to, na čo ho pošlem.“ (Iz 55:8-11).

Navždy si zapamätajte: Boh sa pyšným protiví a pokorným dáva milosť, totiž tým, ktorí sa pokoria „... *pod mocnú ruku Božiu*“, to znamená podriadia sa tomu, čo On koná, „*aby nás povýšil svojim časom.*“ (1Pt 5:5-6)

Európska únia

Moc Rímskej ríše nanovo nadobúda zreteľnú podobu vo forme „Európskej únie“, ku ktorej sa európske krajiny túžia pridať. Teraz jedna za druhou pristupujú aj niekdajšie krajiny Európskeho združenia voľného obchodu. Tým, ktoré neuspeli na prvýkrát, sa to podarilo s veľkou väčšinou na druhýkrát. Tak sme to nedávno videli v Rakúsku, Fínsku a Švédsku. Proroctvo konečného času nemožno zastaviť. Všetko sa zjednocuje pod duchovným vedením Ríma. Veľmi zaujímavá je pri tom skutočnosť, že pápež a jeho spolupracovníci sa pri tom opierajú o údajné zjavenie Márie v roku 1917 vo Fatime v Portugalsku a na to, čo pri tom vraj malo byť povedané trom detským pastierom.

Keď čítame zodpovedajúce publikácie katolíckych hodnostárov, môžeme ľahko pochopiť, čo znamená tvrdenie, že celá Európa je zasvätená „nepoškvrnenému srdcu Márie“. Takto je ľudstvo manipuláciou vedené k tomu, aby uctievalo ženu, ako sa to praktizovalo už v starovekých náboženstvách. Zrejme je to aj z týchto citátov:

„POKOJ A JEDNOTA. Podmienky nebeského pokoja sú zhrnuté v dvoch veciach: v modlitbe ruženca a zasvätení sveta nepoškvrnenému srdcu Márie ... Pretože svet sa zo všetkých síl usiluje vo všetkom dosiahnuť jednotu, Pán a Majster národom tohto sveta duchovnú jednotu prinesie. Preto poslal ... aj Máriu, Paniu všetkých národov.“

„24. 12. 1941 pápež Pius XII. vyzval ku budovaniu novej Európy a nového sveta.“

„20. 3. 1953 zaznelo vyhlásenie: Národy Európy, spojte sa.“

„25. 3. 1957 vzniklo Európske hospodárske spoločenstvo.“

„12. 9. 1958 milánsky arcibiskup Montini posvätil európsku Madonu, ktorá nesie titul «Naša milovaná Pani – vládkyňa Európy». Katolícka cirkev vidí v Márii biblickú ženu odiatu slnkom, s korunou dvanástich hviezd na hlave. Pápež Ján Pavol II. povedal: «Musíme sa tak ešte raz pozrieť na matku Vykupiteľa sveta, na Paniu z tajného zjavenia Jána, na ženu odiatu slnkom.»“

„16. 9. 1978 biskup D. L. Graber povedal: «Požadoval som, aby to bolo mariánske, európske, medzinárodné ... Modlíme sa a v tichosti prosíme, aby sa západný svet znova stal tým, čím bol v minulosti, Mariánskym impériom.»“

Pridať by sme mohli mnohé ďalšie citáty z rôznych publikácií.

Dvanásť hviezd na európskej vlajke potvrdzuje rímskokatolícku dominanciu. Spoločne prebieha proces zjednocovania na náboženskej aj politickej úrovni. Všetko smeruje k tomu, aby bolo potlačené všetko, čo sa udialo skrze reformáciu, a dokonca u protestantov vyvolať pocit viny.

Protestanti už viac neprotestujú, mnohí dokonca rozdelenie cirkvi ľutujú. Dokonca ani vedúci protestantskí predstavitelia nevedia nič o vývoji v kresťanstve v prvých storočiach. Zdá sa, že si neuvedomujú, že v prvých storočiach vôbec neexistovala žiadna rímska cirkev, ale len lokálne zbory a rôzne náboženské smery. Až skrze Konštantína začal proces zjednocovania prostredníctvom nátlaku svetskej štátnej moci, ktorý bol potom presadzovaný na konci 4. a počas 5. storočia. Rímska cirkev ani na okamih nebola Cirkvou Ježiša Krista.

V každom čase boli vo všetkých národoch veriaci ľudia, ktorí sa schádzali v domácich spoločenstvách. Vždy existovali ľudia, ktorí osobne prežili spásu a sú počítaní medzi vykúpených. Cirkev Ježiša Krista nie je organizácia podriadená ľuďom, ale živý organizmus podriadená len Kristu, hlave, a nasleduje vedenie Svätého Ducha.

Je príznačné, ako otvorene a prirodzene sa všetko deje. Dokonca aj v bežných novinách neveriaci karikaturisti možno na základe určitej inšpirácie nakreslili šelmu, na ktorej sedí smilnica s obnaženou hrudou. Pod šelmou vidieť len nohy dvanástich štátnikov, ktorí predstavujú pôvodné národy Európskej únie a pri chvoste tie, ktoré k nej pristupujú teraz.

Tlak príde ...

Na záver príde tlak na všetkých tých, ktorí procesu zjednocovania odolávajú. Náboženský fanatici ako pred rokmi Jim Jones v Guayane, potom David Koresh v texaskom meste Waco, a teraz Luc Jouret a Joseph di Mambro v západnom Švajčiarsku vošli do povedomia pre svoje strašné činy, po ktorých zostalo mnoho obetí. Takéto démonské konanie sa dostalo na titulné stránky médií po celom svete a spôsobilo volanie po „kontrolu všetkých sektárskych zoskupení“.

Tlač a ani verejnosť ako celok vôbec nerozlišujú medzi kresťanskými spoločenstvami, ktoré žijú úplne normálny život, a ľuďmi posadenými démonmi. Všeobecne sa má za to, že kto nepatrí k tradičným a oficiálne uznaným cirkvám, patrí k sekte a tak je vystavovaný zlej povesti. Zo strany predstaviteľov štátov sa už celkom otvorene predstavuje požiadavka, aby sa všetky sekty dostali pod kontrolu štátnych orgánov.

Každý, kto videl fotografie z miesta činu vo Švajčiarsku, kde sa nedávno stala táto strašná tragédia, si mohol všimnúť rímskokatolícky charakter Rádu chrámu Slnka s oltárom, krížmi, sviečkami atď. Takéto hrozné činy sa používajú ako zámienka na otvorenú diskreditáciu všetkých spoločenstiev veriacich. V každom prípade si môžeme byť istí, že v poslednej fáze pred návratom Pána, keď sa budú diať mocné veci, ako ich brat Branham videl a hovoril o nich, bude voči pravým veriacim vykonávaný tlak.

Izrael stredobodom pozornosti

Židovský ľud má pred sebou ešte veľmi strastiplnú cestu. Vyjednávania o Jeruzaleme sú plánované na máj 1996. Už teraz však počúť hlasy tých, ktorí chcú mať slovo pri zmluve o Jeruzaleme, napríklad Šejk Ikrima Sabri, imán jeruzalemskej mešity Al-Aksa. V jednom rozhovore sa vyjadril takto: „Izrael si môže rozhodnúť, čo len chce. Pre mňa a všetkých veriacich je izraelská anexia Jeruzalema neplatná. Nie Izrael, ale my sme tou skalou, popri ktorej nikto neprejde pomimo. My, Palestínčania, sme najdôležitejšími partnermi vo vyjednávaniach. Izraelčania sú tí poslední, ktorí majú právo rozhodovať o Jeruzaleme. Ani Jordánsko nemá s Jeruzalemom nič spoločné. V Jeruzaleme sa spája oboje – náboženstvo a politika. Ak nezískame späť naše práva v Jeruzaleme, celý mierový proces sa

zrúti ako domček z kariet – bez ohľadu na to, koľko zmlúv sa podarí dojednať Izraelčanom a Arabom.“

Podobne sa vyjadril aj predseda OOP Jásir Arafat: „Počúvajte ma, Hussein a Rabin – Jeruzalem je hlavným mestom Palestíny, nech sa v Ammáne alebo inde podpisujú akékoľvek zmluvy. Nasledujúca bitka bude o Jeruzalem. Vy si myslíte, že je to ďaleko. Ale my si myslíme, že je veľmi blízko.“

V blízkovýchodnom mierovom procese ide úplne na záver skutočne len o Jeruzalem. Nedosiahne sa žiadny pokoj a už vôbec nie trvalý mier. Denne budeme v správach počuť o udalostiach v Jerichu, na Západnom brehu, Golanských výšinách a v pásme Gazy. Je to vážne, pretože tieto krízové miesta sú blízko Jeruzalema. Gazu, ktorá je od neho vzdialená len približne 80 km, sa kmeňu Júda, ako to stojí v knihe Jozuu, v minulosti nepodarilo získať (Sd 1:18). Avšak podľa zaslúbenia v Sofoniášovi 2:4-7 tento pás zeme, ktorý patril Filištíncom, pripadne domu Júdovmu, len čo bude obnovené zemepisné usporiadanie podľa božského poriadku. Našou modlitbou je: „Bože Izraela, buď milostivý svojmu ľudu, Izraelu!“

Záver roka 1994

Opäť môžeme hľadiť späť na rok najbohatších požehnaní. Boh učinil nad to, čo sme si dokázali predstaviť a očakávať. Až do končín zeme zaznieva jasný zvuk trúby evanjelia. Mnohokrát na mňa doliehala únava, ale Pán mi stále znova daroval silu.

Obzvlášť som Bohu vďačný za všetkých bratov a sestry, ktorí prekladajú kázania do rôznych jazykov. Aj za tých, nech sú kdekoľvek, ktorí sa podieľajú na tlači a rozosielení literatúry. Obzvlášť vďačný som za brata Alexisa Bariliera z Lusanne, ktorý nesie veľkú zodpovednosť za frankofónne krajiny, a tiež za brata Etienna Gentona, ktorý rovnako pracuje v taliančine. Na všetkých bratoch, ktorí spolupracujú s tými, ktorých Boh skutočne poveril, bezpochyby spočívajú Božie požehnanie.

Myslíme aj na všetkých mnohých bratov po celom svete – spomenúť musíme aj brata Markku Vuorihu vo Fínsku, ktorý pracuje zo všetkých síl. Nech je Pán s ním a požehná prácu, ktorú koná. Aj naďalej budeme spomínať mená tých, ktorí pracujú pre Pána.

S Božou pomocou nesieme náklady na tlač v mnohých krajinách. Tam, kde sa vyžadujú tisíceky výtlačkov, sa tlač uskutočňuje priamo v príslušnej krajine.

Bratov v Kinshase musíme dôrazne napomenúť v Pánu, aby upustili od všetkých vlastných iniciatív a publikácií, ktoré slúžia len na to, aby si urobili meno. Mali by sa vrátiť k zdravej pokore a sebakritike. Teraz je skutočne potrebná harmonická spolupráca všetkých služieb vo všetkých krajinách. Beda tým, ktorí kvôli nejakému poznaniu v tomto pokročilom a vážnom čase spôsobujú núdzu a rozdelenie! Skutoční služobníci Kristovi sa nevadia, ani nepresadzujú vlastnú pravdu, ale rešpektujú duchovnú slobodu iných ľudí. Nemali by sme nikdy zabúdať, čo píše Pavol v liste Rimanom 14:22: *„Ty že máš vieru? Maj ju sám u seba pred Bohom...“*

Tu v misijnom centre v Krefelde sa mimoriadne zvýšil objem práce. Tlačíme v siedmich rôznych jazykoch. Okrem východoeurópskych jazykov vydávame veľké množstvá literatúry v ruštine. Do štátov bývalého Sovietskeho zväzu sme odoslali veľké zásielky s literatúrou a Bibliami. Obzvlášť vďační sme za nášho milovaného brata Paula Schmidta. Pán mu dal prežiť, že teraz môže zaopatrovať tých, od ktorých v rokoch 1945 – 1960 ako dôsledok vojny znášal príkoria a zčasti dokonca väzenie. Sme zo srdca vďační za brata Russa, ktorý už tak mnoho rokov koná neúnavne službu na svojom mieste v tunajšom lokálnom zbore. Ďakujeme Bohu za všetkých bratov vo všetkých krajinách sveta a radujeme sa z toho, že tí, ktorí sú Pánom skutočne povolani, jednomyselne a obetavo konajú službu a slúžia Slovom bez akýchkoľvek sebeckých motívov. Niektorí vôbec nechcú, aby sa spomínalo ich meno. Ďakujeme aj všetkým našim sestrám, ktoré pravidelne pomáhajú pri rozosielaní kázaní a literatúry, či tu v misijnom centre v Krefelde, vo Švajčiarsku, v Taliansku alebo na iných miestach. Všetkým hovoríme: srdečne ďakujeme a nech vás Boh všetkých žehná.

Nádherným spôsobom sme prežili, ako sa Boh stará o Svoje dielo. Všetky úcty sme opäť mohli platiť načas. S rastúcim objemom práce sa mimoriadne zvýšili aj náklady, ale vďaka buď Pánu, ktorý dal Svoju ľudu ochotné srdce spoločne niesť toto veľké bremeno. Nie každý môže chodiť na misijné cesty, prekladať, tlačiť a pomáhať pri rozosielaní literatúry a pod., ale každý sa môže na tomto veľkom diele podieľať svojimi modlitbami a príspevkami podľa toho, ako ho Pán vedie. Naveky verný Boh aj vám odplatí vašu vernosť. Nech On každému jednému odplatí už tu a potom tam podľa bohatstva Svojej milosti. Všetkým vyslovujem v Jeho mene poďakovanie.

Rok 1995 sa práve začína a môže priniesť Božiemu ľudu veľké víťazstvá. Prežívame to tak, že každý rok ubehne veľmi rýchlo. Pán ne-

mešká so Svojím zaslúbením, ale zhovieva a čaká, aby bol aj posledný zachránený. Potom sa dvere milosti zatvoria. V celom Božom ľude stále viac silnie túžba byť s Pánom. Takmer môžeme počuť krik: „Áno, príď, Pane Ježišu!“. Prežívame našu záverečnú prípravu, pretože vieme, že je napísané, že keď náš Pán príde, bude to v hodine, v ktorej sa ne-nazdáme. Preto musí byť naším cieľom, aby sme boli neustále pripravení. On, ktorý v nás začal nádherné dielo, ho dokoná ku dňu Svojho návratu. Jemu nech je vzdaná chvála!

V Jeho poverení

Bro. Frank